ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Filipa Dienstbiera v právní věci žalobců: **a) J. L.**, **b) Ing. P. L.**, **c) P. L.**, všichni zastoupeni Mgr. Jiřím Nezhybou, advokátem se sídlem Údolní 567/33, Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje**, se sídlem Komenského nám. 125, Pardubice, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 11. 2015, č. j. KrÚ-43380/111/2015/OMSŘI/MV-9, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **Česká telekomunikační infrastruktura, a. s.,** se sídlem Olšanská 16, Praha 3, v řízení o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích ze dne 11. 10. 2017, č. j. 52 A 4/2016 - 126,

takto:

I. Rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích ze dne 11. 10. 2017, č. j. 52 A 4/2016 - 126, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

II. Kasační stížnost žalobce b) **se odmítá.**

III. Žalobci b) **se vrací** zaplacený soudní poplatek ve výši 5.000 Kč k rukám jeho zástupce Mgr. Jiřího Nezhyby, advokáta, z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 30 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Společnost R. S. Credit s. r. o. podala dne 22. 8. 2011 žádost o vydání rozhodnutí o umístění stavby „Rezidence S.“ obsahující soubor novostaveb tří bytových domů včetně napojení na dopravní a technickou infrastrukturu a zpevněných ploch na pozemcích

st. parc. č. X, st. parc. č. X, st. parc. č. X, poz. parc. čX, poz. parc. č. X a poz. parc. č. X v katastrálním území P. Magistrát města Pardubic, stavební úřad (dále jen „správní orgán I. stupně“) dne 24. 4. 2014 rozhodl o umístění předmětné stavby. Proti tomuto rozhodnutí podali žalobci a další účastník řízení Ing. A. R. odvolání, ve kterém napadli také závazné stanovisko odboru dopravy Magistrátu města Pardubic. Žalovaný rozhodnutím ze dne 20. 11. 2014 napadené rozhodnutí zrušil, mimo jiné z důvodu nepřezkoumatelnosti závazného stanoviska tohoto dotčeného orgánu. Dne 6. 1. 2015 vydal odbor dopravy nové závazné stanovisko, na základě něhož správní orgán I. stupně dne 27. 4. 2015 nově rozhodl o umístění stavby. Proti tomuto rozhodnutí žalobci a Ing. R. opět brojili odvoláním, které žalovaný v záhlaví specifikovaným rozhodnutím zamítl.

[2] Žalobci napadli rozhodnutí žalovaného žalobou, kterou krajský soud jako nedůvodnou zamítl.

II. Důvody kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[3] Žalobci (stěžovatelé) podali proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost z důvodu jeho nepřezkoumatelnosti ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. a navrhli, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a vrátil věc krajskému soudu k dalšímu řízení.

[4] V prvé řadě stěžovatelé namítli nepřezkoumatelnost pro jinou vadu řízení, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé. Krajský soud totiž stěžovatele dostatečně nepoučil o jejich procesních právech, resp. vyzval je k doplnění žaloby nesprávným způsobem. Ač se stěžovatelé v žalobě primárně domáhali zrušení napadeného rozhodnutí, jednou z námitek byla rovněž otázka zákonnosti změny územního plánu města Pardubice. Stavební úřad provedl v kasační stížnosti specifikované úpravy územního plánu v rozporu se zákonem, v důsledku čehož byli stěžovatelé jako dotčení vlastníci zkráceni na svých právech. Stěžovatelé jsou přesvědčeni, že krajský soud v jejich případě nedodržel postup, který vyplývá z usnesení rozšířeného senátu ze dne 13. 9. 2016, č. j. 5 As 194/2014 - 36, jelikož je výslovně nevyzval dle § 37 odst. 5 s. ř. s. k odstranění vad jejich podání spočívající v nejasnosti, zda zamýšlí podat žalobu proti napadenému rozhodnutí společně s návrhem na zrušení opatření obecné povahy (územního plánu) nebo jeho části dle § 101a odst. 1 věty druhé s. ř. s. Navíc i v doplnění žaloby stěžovatelé na nezákonnost územního plánu opětovně upozornili. Zrušení nezákonných úprav územního plánu se stěžovatelé jenom obtížně mohli domáhat ve tříleté lhůtě „přímým“ návrhem podle § 101b odst. 1 s. ř. s., neboť nezákonnost úprav spočívala právě v tom, že byly provedeny bez projednání s veřejností, nebyly tedy ani řádně zveřejněny tak, aby se s nimi veřejnost měla možnost seznámit.

[5] Dále stěžovatelé spatřovali nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku v nedostatku důvodů, konkrétně tvrdili, že se soud nevypořádal se všemi žalobními námitkami. Ačkoliv soud tento svůj postup zdůvodnil odkazem na četnou judikaturu, mají stěžovatelé za to, že některé jejich důležité námitky přesto zůstaly nevypořádány.

[6] Krajský soud se nijak nevyjádřil k žalobní námitce, že nedošlo k naplnění podmínky stanovené v rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 11. 2014, tedy že v novém

projednání věci se měl správní orgán I. stupně detailně zabývat řešením dopravního napojení stavebního záměru, posouzením jeho kapacity a rizik s tím spojených a opatřit si takové podklady, ze kterých jednoznačně vyplyne, zda a za jakých podmínek je možné předmětný záměr v daném území umístit. Krajský soud se sice detailně zabýval procesním hlediskem vydávání závazných stanovisek v průběhu řízení, ve kterém nespatřil nezákonnost, nicméně z věcného hlediska na posouzení podmínek uložených ze strany žalovaného správnímu orgánu I. stupně rezignoval. Zmínil pouze, že byly opatřeny nové podklady – „Bezpečnostní audit projektové dokumentace residence S." a „Návrh na odstranění rizik z bezpečnostního auditu projektové dokumentace", ale více tyto dokumenty nekomentoval. V prvním z uvedených dokumentů je přitom výslovně uvedeno, že všechna v něm popsaná rizika vyžadují nápravná opatření, která povedou ke zvýšení bezpečnosti provozu v posuzované lokalitě a minimalizaci rizika vzniku dopravních nehod a předcházení nebezpečných a kolizních dopravních situací. K těmto podkladům uplatnili stěžovatelé několik žalobních bodů, které však doposud nebyly řádně vypořádány.

[7] Z napadeného rozsudku dále nevyplývá, jestli byla splněna podmínka žalovaného stanovená ve zrušujícím rozhodnutí ze dne 20. 11. 2014, aby bylo v novém projednání věci nepochybně provedeno nové posouzení, které pozemky jsou dotčeny záměrem žadatele, což musí být v souladu se žádostí o vydání územního rozhodnutí, a pokud tomu tak není, je povinností správního orgánu vyzvat žadatele k odstranění vad žádosti.

[8] Stěžovatelé se také ohradili proti tvrzení krajského soudu, že neuvedli žádné věcné námitky proti stanovisku odboru dopravy a citovali svou žalobní námitku týkající se této věci. Krajský soud však na tuto námitku nijak nereagoval.

[9] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 24. 11. 2017 uvedl, že napadené územní rozhodnutí mělo platnost 2 roky od právní moci rozhodnutí. Rozhodnutí nabylo právní moci dne 19. 11. 2015 a v souladu s § 40 odst. 1 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, tak pozbylo platnosti dne 20. 11. 2017, neboť nebyla podána žádost o stavební povolení ani nebylo započato se stavbou, která by nevyžadovala další povolovací režim. Žalovaný proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozhodl o zastavení řízení.

[10] Stěžovatelé podali k uvedenému vyjádření repliku ze dne 11. 12. 2017, ve které upozornili, že pozbytí platnosti správního rozhodnutí, které jinak existuje, tj. nebylo zrušeno, není důvodem zastavení řízení o kasační stížnosti, ba dokonce ani řízení o správní žalobě (viz rozsudek NSS ze dne 16. 12. 2015, č. j. 10 As 229/2014 - 41). V případě stěžovatelů navíc existují specifické okolnosti zvyšující naléhavost soudního přezkumu, jelikož již v řízení před krajským soudem namítali nezákonnost územně plánovací dokumentace, která byla podkladem pro vydání územního rozhodnutí. Interpretace zastávaná žalovaným by tak vedla k závěru, že stěžovatel by pozbytím platnosti územního rozhodnutí přišel o možnost tzv. incidenčního přezkumu opatření obecné povahy dle § 101 odst. 1 věta druhá s. ř. s.

[11] Žalovaný reagoval vyjádřením ze dne 18. 12. 2017, v němž uvedl, že změny územního plánu města Pardubice neprovedl stavební úřad, ale místně a věcně příslušný

úřad územního plánování. Žalovanému přitom není známo, že by došlo k napadení předmětného územního plánu nebo jeho části žalobou samostatně. Proto žalovaný při svém rozhodování vycházel z územně plánovací dokumentace platné v době vydání rozhodnutí ve věci. V ostatních kasačních bodech odkázal na odůvodnění svého rozhodnutí. Žalovaný tedy navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[12] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení. Zjistil, že kasační stížnost byla ze strany stěžovatele b) podána opožděně. Podle § 106 odst. 2 s. ř. s. musí být kasační stížnost podána do dvou týdnů po doručení rozhodnutí. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti přitom nelze prominout. Stěžovateli b) byl napadený rozsudek krajského soudu doručen dne 13. 10. 2017. Dvoutýdenní lhůta pro podání kasační stížnosti tedy v souladu s § 40 odst. 2 s ř. s. uplynula dne 27. 10. 2017. Společná kasační stížnost stěžovatelů však byla Nejvyššímu správnímu soudu podána až dne 30. 10. 2017, tedy po uplynutí zákonné lhůty. Soud proto kasační stížnost stěžovatele b) jako opožděnou odmítl za použití § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Zároveň podle § 10 odst. 3 a 5 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, rozhodl o vrácení soudního poplatku ve výši 5.000 Kč stěžovateli b).

[13] Kasační stížnost stěžovatelů a) a c) má požadované náležitosti a je projednatelná.

[14] Na základě níže uvedených úvah dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

[15] Na úvod Nejvyšší správní soud poznamenává, že na řízení o kasační stížnosti nemá vliv, že přezkoumávané rozhodnutí o umístění stavby již pozbylo platnosti (srov. např. rozsudek NSS ze dne 16. 12. 2015, č. j. 10 As 229/2014 – 41, publ. pod č. 3367/2016 Sb. NSS). Tato skutečnost tedy není důvodem pro zastavení řízení, jak uvádí ve svém vyjádření žalovaný.

[16] Jádro kasační argumentace tkví v nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku, kterou stěžovatelé spatřovaly jednak ve vadě řízení a jednak v nedostatečném odůvodnění.

[17] Nejvyšší správní soud se zabýval nejprve otázkou, zda bylo řízení před krajským soudem stiženo jinou vadou řízení, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Tuto vadu řízení spatřují stěžovatelé v tom, že je krajský soud nevyzval k odstranění vady žaloby spočívající v nejasnosti, zda zamýšlí podat žalobu proti napadenému rozhodnutí společně s návrhem na zrušení územního plánu nebo jeho části.

[18] Touto otázkou se zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 13. 9. 2016, č. j. 5 As 194/2014 – 36, kterým argumentují také samotní stěžovatelé. Rozšířený senát zde konstatoval, že „[s]*oudní řád správní rozlišuje dva typy návrhu na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části. Prvním typem návrhu je návrh na soudní přezkum opatření obecné povahy, který může podat každý, kdo tvrdí, že byl na svých právech opatřením obecné povahy zkrácen, a to ve lhůtě stanovené v § 101b odst. 1 s. ř. s. Druhým typem je návrh na incidenční přezkum opatření obecné povahy dle § 101a odst. 1 věty druhé s. ř. s.,*

který je oprávněn podat jen ten, kdo je současně oprávněn podat ve správním soudnictví žalobu nebo jiný návrh ve věci, ve které bylo opatření obecné povahy užito; tento návrh je třeba podat společně se žalobou proti rozhodnutí, nečinnosti nebo zásahu, tj. ve lhůtě pro společně podávanou žalobu, a to bez ohledu na lhůtu uvedenou v § 101b odst. 1 s. ř. s." Dále pak rozšířený senát shledal, že „[i] *v případě žaloby podané samostatně proti rozhodnutí správního orgánu, kterým bylo opatření obecné povahy aplikováno, je však soud oprávněn posoudit námitky týkající se výkladu opatření obecné povahy, přičemž je třeba zvolit takový výklad opatření obecné povahy, který je v souladu s právním řádem, ústavním pořádkem, resp. s hodnotovým rámcem demokratického řádu lidských práv a základních svobod.*"

[19] Rozšířený senát vysvětlil, že „*návrh na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části podaný podle § 101a odst. 1 věty druhé s. ř. s. musí být podán společně se žalobou proti rozhodnutí, kterým bylo opatření obecné povahy aplikováno (tj. ať už v rámci jediného podání soudu nebo i ve dvou podáních současně u soudu učiněných). Pokud žalobce takový návrh výslovně sice neučiní, ale v rámci žalobních bodů nezákonnost aplikovaného opatření obecné povahy tvrdí, pak je namístě navrhovatele vyzvat dle § 37 odst. 5 s. ř. s. k odstranění vad jeho podání spočívajícím v nejasnosti, zda zamýšlí podat žalobu proti individuálnímu aktu aplikujícímu opatření obecné povahy společně s návrhem na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části dle § 101a odst. 1 věty druhé s. ř. s. Rozšířený senát na tomto místě připomíná mnohokrát judikovanou zásadu, že následná změna soudní judikatury nemůže vést k odepření práva na soudní ochranu účastníkovi, který v důvěře v tehdy platnou judikaturu zvolil určitý procesní postup (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2009, č. j. 2 As 34/2009 – 65, a ze dne 29. 12. 2011, č. j. 7 Afs 14/2010 - 104).*"

[20] V nyní projednávané věci podali stěžovatelé obsáhlou žalobu proti rozhodnutí, tedy žalobu dle § 65 s. ř. s., ve které namítali také nezákonné úpravy platného územního plánu ve stavbou dotčeném území. Krajský soud je usnesením 23. 2. 2016 vyzval, aby v souladu s § 37 odst. 3 s. ř. s. doplnili žalobu tak, že vymezí stručně a srozumitelně základní žalobní body, z nichž musí být patrno, z jakých skutkových a právních důvodů považují napadené rozhodnutí za nezákonné. Uvedl zde přitom i příklad „zaplevelené žaloby" a jejího hodnocení v judikatuře Nejvyššího správního soudu. Na toto usnesení stěžovatelé reagovali doplněním žaloby, ve kterém stručněji vymezili základní žalobní body, mezi nimiž také zdůraznili, že podkladem napadeného rozhodnutí jsou nezákonné úpravy platného územního plánu. Konkrétně uvedli:„*Nezákonné úpravy (regulativy) se týkají rozsahu a charakteru předmětné stavby. Platný územní plán města Pardubic byl zpracován v době, kdy se do územního plánu nesměla dávat žádná prostorová regulace. Tabulky s prostorovými regulativy byly pouze v textové části územního plánu, nikoliv ve vyhlášce. V úpravách č. 9 a č. 11 směrné části územního plánu, které se týkají předmětné stavby a byly vydány čistě pro potřeby investora, jsou podstatné chyby a rozpory, jednotlivě i navzájem, které žalobce popsal v žalobě a které činí umístění stavby nezákonným; rozpory se týkají především uváděných zásad prostorové regulace a funkčního vymezení území, např. není možné umístit stavbu pro bydlení, když funkční vymezení území zůstává výroba lehká, tiskárny. Předmětné úpravy směrné části územního plánu č. 9 a č. 11 jsou součástí spisu. Úpravy směrné části územního plánu proběhly ve dvou měsících po sobě bez projednání, neveřejným procesem.* [...]

[21] Uvedené žalobní námitky se tedy netýkaly chybného výkladu opatření obecné povahy – územního plánu (které by byl krajský soud dle rozšířeného senátu oprávněn posoudit v rámci přezkumu napadeného územního rozhodnutí), nýbrž zcela nepochybně směřovaly proti nezákonnosti v napadeném rozhodnutí aplikovaného územního plánu. Krajský soud měl tedy v souladu se závěry rozšířeného senátu stěžovatele dle § 37 odst. 5 s. ř. s. vyzvat k odstranění nejasnosti žaloby spočívající v uvedení argumentace uplatnitelné v řízení dle § 101a odst. 1 věty druhé s. ř. s. bez současného explicitního návrhu na zahájení takového soudního řízení správního. Jelikož tak krajský soud neučinil (pouze v napadeném rozsudku uvedl, že se stěžovatelé mohli domáhat přezkumu územního plánu v jiném soudním řízení), dopustil se stěžovateli tvrzené vady řízení způsobující nezákonnost rozhodnutí o věci samé. Krajský soud tím stěžovatelům odepřel možnost incidenčního přezkumu předmětného územního plánu tak, jak jej popisuje výše citovaná judikatura. Ke stejnému závěru dospěl Nejvyšší správní soud ve skutkově obdobném případě v rozsudku ze dne 17. 3. 2017, č. j. 2 As 230/2016 - 65.

[22] Nejvyšší správní soud proto přisvědčil stěžovatelům, že řízení před krajským soudem bylo stiženo vadou řízení, která měla za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. V dalším řízení bude na krajském soudu, aby svůj nesprávný procesní postup napravil a vyjasnil, zda stěžovatelé zamýšleli zahájit také řízení ve věci zrušení opatření obecné povahy (územního plánu) nebo jeho části.

[23] Pro posouzení věci přitom není podstatné, že změny územního plánu neprovedl správní orgán I. stupně jako stavební úřad (jak poněkud nepřesně uvádí stěžovatelé), ale jako místně a věcně příslušný úřad územního plánování, jak připomíná žalovaný. Možnou nezákonností napadeného územního plánu se případně bude krajský soud zabývat v rámci samostatného řízení dle § 101a s. ř. s.

[24] Stěžovatelé dále namítali nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku z důvodu, že se krajský soud nevypořádal s některými jejich podstatnými žalobními námitkami.

[25] Krajský soud v souvislosti s povinností stavebního úřadu detailněji se zabývat řešením dopravního napojení stavebního záměru, posouzením jeho kapacity a rizik s tím spojených uvedl, že se stavební úřad řídil závazným právním názorem žalovaného, kdy si obstaral nové závazné stanovisko dotčeného orgánu státní správy, které již bylo plně přezkoumatelné a vycházelo i z nových odborných podkladů, tj. ze zmíněného „Bezpečnostního auditu projektové dokumentace Rezidence S.“ a z „Návrhu na odstranění rizik z bezpečnostního auditu projektové dokumentace“. Dále krajský soud vysvětlil, že nezákonné závazné stanovisko lze zrušit nebo změnit v přezkumném řízení, k němuž je příslušný nadřízený správní orgán správního orgánu, který závazné stanovisko vydal (§ 149 odst. 4 a 5 správního řádu). Účelem je zajistit, aby odvolací námitky, které směřují proti závaznému stanovisku dotčeného orgánu, podléhaly odbornému posouzení ze strany orgánu nadřízeného dotčenému orgánu, který na rozdíl od odvolacího orgánu disponuje odpovídajícími znalostmi. Tento proces v posuzovaném případě řádně proběhl. Správní orgán byl tedy obsahem závazného stanoviska vázán. Krajský soud vysvětlil, že pokud byl obsah závazného stanoviska jednoznačný, správní orgán neměl prostor pro správní uvážení a nemohl v otázce řešené stanoviskem ani provádět další dokazování. Dle Nejvyššího správního soudu se tak krajský soud s uvedeným žalobním bodem dostatečně vypořádal a

jeho závěry jsou navíc věcně správné, neboť skutečně nebylo v kompetenci stavebního úřadu či žalovaného, aby v rámci územního řízení sami posuzovali odborné otázky, jež byly předmětem závazného stanoviska Magistrátu města Pardubic, odboru dopravy ze dne 6. 1. 2015 (které bylo potvrzeno nadřízeným správním orgánem dle § 149 odst. 4 a 5) a jehož závěry byly pro správní orgány závazné (k tomu viz blíže např. rozsudek NSS ze dne 23. 9. 2010, č. j. 5 As 56/2009 - 63, č. 2167/2011 Sb. NSS). Dotčený orgán zde uvedl, že stavebník po seznámení se s auditem upravil svůj záměr do stavu, který přesně reagoval na závěry auditu tak, aby dopravní rizika eliminoval. Pokud tedy odbor dopravy Magistrátu města Pardubic vydal souhlasné stanovisko, správní orgány nepochybily, pokud z jeho závěrů v napadených rozhodnutích vycházely, a samy se již touto otázkou detailně nezabývaly.

[26] Stěžovatelům lze přisvědčit v tom, že v žalobě do určité míry brojili také proti věcným závěrům předmětného závazného stanoviska. V této souvislosti je však nutno připomenout, že závazné stanovisko představuje závazný podklad nyní napadeného územního rozhodnutí ve smyslu § 75 odst. 2 s. ř. s. a jeho soudní přezkum je tak možný pouze z hlediska jeho zákonnosti (podrobněji k soudnímu přezkumu závazných stanovisek viz rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 23. 8. 2011, č. j. 2 As 75/2009 - 113, č. 2434/2011 Sb. NSS). Krajský soud se tak může v rámci přezkumu závazného stanoviska zabývat toliko otázkou, zda správní orgán při vydávání závazného stanoviska nevybočil z mezí stanovených zákonem a zda řádně zvažoval veškerá zákonná hlediska pro vyslovení závazného názoru. Věcný přezkum závazného stanoviska, coby podkladového rozhodnutí, však není možný (viz např. rozsudek NSS ze dne 12. 2. 2014, č. j. 3 As 81/2013 - 38). Krajskému soudu proto nelze vytýkat, že se věcnými námitkami směřujícími proti závaznému stanovisku nezabýval.

[27] Stěžovatelé dále namítli, že se krajský soud nevěnoval otázce, jestli stavební úřad v rámci nového projednání věci provedl nové posouzení, které pozemky jsou dotčeny záměrem žadatele. Tuto námitku krajský soud v napadeném rozsudku skutečně neřešil, nicméně to nelze považovat za nedostatek odůvodnění, který by způsoboval nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí. Jednalo se spíše o okrajovou námitku, která navíc nebyla v řízení sporná, a stěžovatelé ani neargumentovali v tom smyslu, že by se stavební záměr dotýkal jiných pozemků, než těch, které do svého posouzení zahrnul stavební úřad.

[28] Také ostatní žalobní námitky krajský soud dostatečným způsobem vypořádal. Nejvyšší správní soud proto neshledal, že by byl napadený rozsudek nepřezkoumatelný pro nedostatek odůvodnění.

IV. Závěr a náklady řízení o kasační stížnosti

[29] Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná. Proto rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 s. ř. s.), v němž je krajský soud vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.). O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. března 2018

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu